

Poukaz stížnosti na to, že provise st-lova ze zprostředkovaných jím obchodů jest podle smlouvy v poměru k obratu, kterého dosáhne, takže má osobní nárok, aby pro firmu konal práci a opatřil si tak výživu, jest bez právního významu, ježto tyto momenty nejsou vůbec kriteria poměru služebního, takže z nich pro jeho existenci nelze nic dovozovati. Právě tak není rozhodnou ani skutečnost, že podle smlouvy byl st-l oprávněn podle svého přání nastoupiti dovolenou, za jejíhož trvání obdržel také kancelářský příspěvek nezkráceně, neboť toto smluvní oprávnění neposkytuje oporu pro úsudek, že proto šlo u st-le o poměr služební.

Momenty, na které stížnost dále ještě poukazuje, jako že st-l neměl živn. listu, že jeho poměr k firmě byl vypověditelný, že měl pro firmu kancelář a zaměstnával v ní pomocné síly, vyřizoval korespondenci na dopisních papírech firmy, že mimo provisi dostával měsíční paušální částky na udržování kanceláře, auta, na plat pomocné kancelářské síly a že úspěch či neúspěch jeho práce šel jen na vrub zaměstnavatelky, nemají ani samy o sobě, ani ve svém souhrnu takové váhy a právního významu, aby bylo možno z nich usouditi, že st-l proto musil býti k zúčastněné firmě ve služebním, nikoli jen smluvním poměru — což obojí nelze zaměňovati ani ztotožňovati — a že by svědčily o jeho podřízenosti a vázanosti jejími rozkazy. Nss dovodil to již opět v četných nál. na př. Boh. A 7548/28, 8001/29, 8582/30, 9144 a 9389/31, 10.076 a 10.084/32, 10.512/33 a 11.134, 11.291 a 11.293/34.

Pokud stížnost poukazuje konečně také k tomu, že st-l nebyl honoren jen provisemi, nýbrž dostával mimo náhradu hotových výdajů také ve formě kancelářského příspěvku pevný měsíční požitok a snaží se z toho dovoditi existenci svého služebního poměru k firmě, budiž k tomu uvedeno, že skutečnost, že st-li byla firmou vyplácena určitá měsíční peněžitá částka, nedokazuje ještě o sobě existenci služebního poměru, není-li tu jediné rozhodných znaků služební smlouvy, t. j. podřízenosti a vázanosti zaměstnance rozkazy zaměstnavatelovými. K tomu pak sluší ještě uvážiti, že podle vyjádření firmy z 9. dubna 1932, na něž poukázal již žal. úřad a jehož správnost stížnost nepopírá, byl měsíční kancelářský příspěvek, poskytovaný st-li, jednak náhradou za jeho hotové výdaje spojené s nájmem kanceláře, otopem, osvětlováním, čištěním jejím a pod., jednak předem vyplacenou zálohou na provise příslušející mu z obchodů, které ve svém zastupitelském okrese zprostředkoval, neboť příspěvek ten byl na provise ty zúčtován. Není proto možno uznati, že by měl právní povahu služebního platu, t. j. odměny za práci pro firmu vykonanou.

Poněvadž žal. úřad podle toho, co bylo uvedeno, pro svůj úsudek, že st-l nebyl k firmě v poměru služebním, ve výsledcích vykonaného šetření, jimž stížnost nevytýká nějakou neúplnost ani vadnost, které ani nss neshledal, měl náležitý podklad, nelze nař. rozhodnutí uznati nezákonným.

Č. 11.837.

Živnostenské právo: * Společenstvo není v odvolání proti udělení koncese hostinské legitimováno k námitce, že koncese byla udělena bez vyjádření obce ve smyslu § 18 odst. 4 živn. ř.

(Nález ze dne 9. dubna 1935 č. 13.545/35.)

Věc: Josef L. v L. proti zemskému úřadu v Praze o hostinskou koncesi.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Výměrem z 9. prosince 1930 udělil okr. úřad v Novém Bydžově st-li koncesi k provozování živnosti hostinské a výčepnické v novostavbě při čp. . . na nádraží v N. s oprávněními tam blíže uvedenými.

Nař. rozhodnutím zrušil zem. úřad v Praze k odvolání společenstva hostinských a výčepníků v N. výměr okr. úřadu pro vadnost řízení z těchto důvodů: »Podle § 18 odst. 4 živn. ř. musí živn. úřad, prve nežli koncesi propůjčí, vyslechnouti obec, v které má býti stanoviště živnosti hostinské a výčepní. O předmětné žádosti se sice obec N. vyjádřila před udělením koncese na základě usnesení obecního zastupitelstva z 9. října 1930, usnesení toto bylo však rozhodnutím zem. úřadu ze 16. června 1931 k odvolání Karla K. a spol. zrušeno, ježto ve schůzi měst. zastupitelstva dne 9. října 1930 nedošlo k platnému usnesení o zmíněné věci. Vyjádření obce, podle něhož udělení koncese bylo doporučeno, bylo proto neplatným a byla tedy koncese udělena, aniž byla vyslechnuta obec, jak výslovně předpisuje § 18 odst. 4 živn. ř.«

O stížnosti uvažil nss toto:

Žal. úřad rozhodoval o odvolání společenstva hostinských a výčepníků jako stolice odvolací a v této své funkci zrušil výměr okr. úřadu v N., nevydal tudíž svého výroku na základě dozorčího oprávnění jemu příslušejícího.

Stížnost vytýká především jako vadu řízení, že žal. úřad se nepřesvědčil, zda výbor společenstva, když se usnášel na podání odvolání, byl řádně svolán a k usnášení schopen. Námitku tuto neuznal nss důvodnou, neboť živn. úřad, rozhoduje o odvolání živn. společenstva, jest toliko povinen z moci úřední zkoumati, zdali jde o rekurs podaný skutečně společenstvem, za kterýmžto účelem předpisuje § 116 c) živn. ř., že k odvolání jest připojení předsedou společenstva podepsaný výtah z protokolu o schůzi výboru nebo valné hromady, v níž bylo usneseno odvolání podat. V tomto případě byl podle správních spisů tento výtah předložen. Povinnost zkoumati tu ex offo řádné svolání schůze a předpoklady pro platnost učiněného usnesení živn. řád úřadu neukládá a není proto vadou řízení, když žal. úřad v tomto směru šetření neprovedl. Že by pak schůze výboru řádně svolána nebyla a že by nebylo došlo k platnému usnesení, stížnost sama ani netvrdí.

Stížnost má dále za to, že žal. úřad nebyl oprávněn zrušiti k odvolání společenstva výměr první stolice z důvodu v nař. rozhodnutí uvedeného, poněvadž společenstvo k uplatnění námitky, že usnesení obecního zastupitelstva o žádosti st-lově nebylo platné a že tudíž vůbec scházel projev obce, nebylo legitimováno, kdyžtě smí hájiti toliko zájmy vyčtené v § 114 živn. ř., a obsah oné námitky sem nespadá. Stojí tudíž stížnost na stanovisku, že žal. úřad ke zmíněné námitce vůbec nesměl přihlížeti a tím méně že mohl jako stolice odvolací z tohoto odvoláním uplatněného důvodu výměr první stolice rušiti. Námitce té bylo dáti za pravdu.

Podle § 18 odst. 4 živn. ř. je živn. úřad povinen před propůjčením koncese pro živnost hostinskou a výčepnickou slyšeti jak obec stanoviště, tak i místně příslušné společenstvo; oběma jmenovaným korporacím dává pak předpis ten právo rekursu k vyšší stoličce pro ten případ, že přes podané námitky, resp. proti podanému dobrozdání byla koncese udělena. Z toho se podává, že zákon dvěma samostatným korporacím dává právo na slyšení a tomu korespondující právo rekursní k hájení jejich práv. Důsledkem toho však jest, že neslyšením obce může býti dotčeno jen právo její a že jen ona by mohla v rekursu porušení tohoto svého práva vytýkati. Vznese-li však společenstvo v rekursu námitku, buď že obec vůbec nebyla slyšena nebo že projev její nebyl platný, vytýká něco, co se nedotýká jeho práv, která jsou vymezena v odst. 7 § 18 živn. ř., t. j. že nebylo hleděno k tomu, co společenstvu ve svém dobrozdání proti udělení koncese uvedlo, z čehož pak plyne závěr, že k takové námitce není legitimováno.

Zrušil-li nyní žal. úřad jako stolice odvolací k námitce, k níž společenstvo nebylo legitimováno, udělení koncese st-li, vycházel z mylného právního názoru, že společenstvu tato legitimace příslušela, a muselo proto nař. rozhodnutí býti zrušeno podle § 7 zák. o ss.

Č. 11.838.

Pojištění nemocenské: * Ustanovení § 174 odst. 1 zák. o sociálním pojištění č. 221/1924 Sb., že je z dlužných příspěvků platiti 5% úroky z prodlení, vztahuje se i na nemocenské příspěvky placené za zaměstnance, na něž se vztahuje § 1 zák. č. 117/1926 Sb.

(Nález ze dne 9. dubna 1935 č. 14.401/35.)

Věc: Josef Š. v P. (adv. Dr. Otakar Bleha z Prahy) proti magistrátu hlavního města Prahy o nemocenské pojištění.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á p r o b e z d ů v o d n o s t.

D ů v o d y: Výměrem nemocenské pojišťovny soukromých úředníků a zřízců v Praze z 1. září 1932 bylo st-li Josefu Š. uloženo, aby zaplatil za své zaměstnance Františka S. a Marii P. nemocenské pojistné příspěvky za dobu od ledna do prosince 1930 částkou 1.728 Kč a 5% úrok z prodlení ode dne splatnosti těchto příspěvků úhrnnou částkou 177 Kč 20 h. Odvolání, jež podal Josef Š. z předpisu úroků z prodlení, nevyhověl magistrát hlav. města Prahy nař. rozhodnutím s tímto odůvodněním: »St-l nepopírá správnosti předpisu pojistných příspěvků ani oprávněnosti předpisu úroků z prodlení, nýbrž popírá pouze výši předepsaných úroků tvrzením, že pojišťovna nemá práva žádati 5% úrok, ježto v daném případě — poněvadž jde o pojištěnce podléhající pensijní povinnosti — platí ustanovení § 38 zák. č. 33/1888 ř. z., doplněného §em 4 zák. č. 29/1909 ř. z., který předpisuje úroky 4%. Názor tento je nesprávný. Zák. č. 117/1926 Sb. zachoval pro pojištěnce, podléhající pensijní povinnosti, některá ustanovení zák. č. 33/1888 ř. z., která výslovně uvádí. Jinak i na tyto pojištěnce platí ustanovení zák. č. 221/1924 Sb. Cit. § 38 pouze stanoví, že nezaplacené příspěvky pojistné vy-